

ΟΡΑΤΙΟΥ ΩΔΕΣ (ἐπιλογή)

I, 37: ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Τώρα νὰ πιούμε, καὶ μὲ τὸ πόδι τὸ ἐλεύθερο
νὰ πλήξωμε πρέπει τῇ γῇ φίλοι μου, τώρα
εἶναι καιρὸς τῶν θεῶν τὸ προσκεφάλι νὰ στο-
λίσωμε

μὲ δειπνα πλουσιώτατα Σαλικά.
Γιατὶ ὡς τώρα ἦταν ἀνόσιο κρασί ἀπ' τὰ
κελάρια τὰ προγονικά
ν' ἀντλήσωμε καικουδικό, ὅσο στὸ Καπ-
τώλιο

παράφρονα ἐρέπια ἡ βασιλίσα,
καὶ θάνατο στὸ κράτος μὲς ἐτοίμαζε·
μαζὶ μὲ ἀγέλη μολυσμένη αἰσχροῦν ἀνθρώπων,
γυναῖκα ἱκανὴ νὰ ἐλπίσει τὸ κάθε τί (10)
καὶ μεδυσμένη ἀπὸ τὴν τύχη τῇ γλυκεῖα.
Μὰ τὴν τρέλλα τῆς λιγότεψε
μόνο ἓνα καράδι, σωσμένο ἀπ' τῇ φωτιά,
καὶ στὸ μυαλό, τὸ τρελλαμένο ἀπ' τὸ κρασί
τὸ μαρεωτικό, ξανάφερε τὸ φόβο τὸν πρα-
ματικό. (15)

Ὁ Καῖσαρας τὴν ἔδιωξε μακριὰ ἀπ' τὴν
Ἰταλία
μὲ τὰ κουπιά του σύντονα, ὡς τὸ γεράκι κυ-
νηγᾷ
τὰ τρυφερά τὰ περιστέρια ἢ τὸ λαγὸ ὁ ταχύς
ὁ κυνηγὸς στοὺς κάμπους τῆς χιονισμένης
Θεσσαλίας, ν' ἀλυσσάδεσει τὸ μοιραῖο τὸ
θεριό. (20)

Μὰ αὐτὴ, ζητώντας γενναιότερα νὰ χαθεῖ,
ἂν καὶ γυναῖκα δὲ φοβήθηκε σπαθί
καὶ μὲ τὰ πλοῖα τὰ γοργὰ δὲν ἀναζήτησε
ἀγνωστες ἁκτές.
Εἶχε τὸ θάρρος καὶ τ' ἀνάκτορο νὰ δεῖ (25)
ἐρεπιωμένο μὲ δλέμμα σταθερό, γενναία τόσο
ποῦ καὶ τραχιά πῆρε στὰ χέρια φίδια,
νὰ πιεῖ μὲ τὸ κορμί τῆς τὸ μαῦρο τὸ φαρμάκι,
κι, ἀκόμα γενναιότερη, ὄντας ἀποφασισμένη
νὰ πεθάνει·
γιατὶ δὲ θέλησε σὲ φοβερά πλοῖα λιθουρ-
νικά, (30)
χωρὶς θρόνο πιά, νὰ τῇ σύρουνε σὲ θρίαμβο
ὑπέρτατο,
αὐτὴν, γυναῖκα ὄχι ταπεινὴ.

III, 1: ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ

Μισῶ τὸ δέβηλο ὄχλο καὶ τὸν κρατῶ μα-
κριὰ μου.

Σωπάτε! Τραγοῦδια ἀνάκουστα
ὡς τώρα ἱερέας τῶν Μουσῶν
σ' ἀγόρια καὶ κορίτσια τραγουδῶ.
Τοὺς βασιλιάδες τοὺς φοβοῦνται τ' ἀνθρώ-
πινα κοπάδια των, (5)
τοὺς ἴδιους τοὺς βασιλιάδες τοὺς κυβερνᾷ
ὁ Δίας,
δοξαστὸς γιὰ τὴ νίκη του πᾶνω στοὺς Γι-
γάντες,

καὶ ποῦ κινεῖ τὰ πάντα μὲ τὸ νεῦμα του.
Τυχαίνει ὁ ἓνας νὰ φυτεύει σὲ πῶς μεγάλη
παρ' ἄλλος ἔκταση
τὰ δέντρα του σειρά, αὐτὸς ἐδῶ ἀπ' εὐγενέ-
στερη γενιά (10)
στὴν Ἀγορὰ ὑποψήφιος νὰ φτάνει,
κι ἄλλος καλύτερος στὴ φήμη καὶ στὸ ἥθος
νὰ τοὺς ξεπερνᾷ, ἐκείνος πλῆθος ψήφων
νὰ 'χει μεγαλύτερο: ὅμως ἡ Ἀνάγκη μὲ
δικαιοσύνη
στὸν κλῆρο δάζει φημισμένους κι ἀση-
μούς (15)
καὶ φαρδιά ἢ στάμνα μέσα τῆς κρατεῖ τοῦ
καθενός τ' ὄνομα.
Κι ὅποιου ἀπάνω στὸ λαῖμό τὸν ἄδικο κρε-
μιέται τὸ σπαθί γυμνόν,
οὔτε τὰ σικελικά τραπέζια θὰ τοῦ χαρίσουν
γεύση ἀπολαυστική, οὔτε τὰ τραγοῦδια τῶν
πουλιῶν
καὶ τῆς κιθάρας τὸν ὕπνο θὰ τοῦ ξαναφέ-
ρουν. (20)

ὁ ὕπνος ὁ ἀπαλὸς τῶν ἀγροτῶν
δὲν καταφρονᾷ τὰ σπῆττα τὰ ταπεινὰ
καὶ τὴν ὄχθη τὴν πυκνοσκιασμένη,
οὔτε τὰ Τέμπη ποῦ ἀναταράσσουσι οἱ Ζέ-
φυροι.
Αὐτὸν ποῦ ἀρκεῖται σ' ὅ, τι εἶναι ἀρκετὸ (25)
δὲν τὸν στενοχωρεῖ ἡ παραγμένη θάλασσα
οὔτε οἱ σκληρὲς ἐπιθέσεις τοῦ Ἀρκτοῦρου
ποῦ δυεῖ
ἢ τῶν ἀστέρων τοῦ Ἐριφίου ἀνατολῇ
οὔτε τ' ἀμπέλια τὰ δαρμένα ἀπ' τὸ χαλάζι
κι ὁ ψεύτης ὁ ἀγρός, ἢ τὸ δέντρο ποῦ ρί-
χνει τὴν αἰτία (30)
τῇ μιᾷ στὰ νερά, τὴν ἄλλη στ' ἄστρα ποῦ
φρύγουν τοὺς ἀγρούς,
τὴν τρίτη τέλος στὸν χειμῶνα τὸν ἐχθρό.
Τὰ ψάρια νιώθουν πὼς τὸ πέλαγο στενεύει
ὅταν στὴ θάλασσα ριχτοῦνε ὀγκόλιθοι·
ἐκεῖ συχνὰ ὁ κτίστης πέτρες ρίχνει (35)
καὶ μὲ τοὺς δούλους τοῦ ὁ κύριος
ὁ κουρασμένος ἀπ' τῇ γῇ: κι ὅμως ὁ φόδος
κι ὁ ἀπειλὴς

μπαίνουν ἐκεῖ ποῦ μένει ὁ νοικοκύρης,
καὶ οὔτε φεύγει ἡ Φροντίδα ἀπ' τῇ χάλκινῃ
τὴν τριήρη, (40)
μὰ κάθεται στὸ ἄλογο τοῦ ἀφέντη.
Γιατὶ ἂν τὸν λυπημένο οὔτε ἡ πέτρα ἢ φρυ-
γική,
οὔτ' οἱ πορφύρες οἱ πῶς λαμπρὲς κι ἀπὸ τ'
ἀστέρια,
οὔτε τ' ἀμπέλι τοῦ Φαλέρνου δὲ μαλακώνει,
οὔτε ὁ μόσχος τῶν Ἀχαιμενιδῶν,
ποῖός ὁ λόγος μὲ φθονερὲς παραστάδες καὶ
καινούργιο ρυθμό (45)
ὑπέροχη αὐλὴ νὰ κτίσω; Γιατὶ ν' ἀλλάξω
τὴ σαβυνικὴ κοιλάδα
μὲ πλούτη πιότερο κουραστικά;

Μεταφρ. Ἀ. Η. Σακελλαρίου